

Et præterea impossibile est dicere, quod aliqua virtus naturalis, qualis est virtus corporis celestis, transferat corpus humanum ad proprietatem gloriæ, qualis est impassibilitas corporis gloriosi; cum immutationem corporis humani Apostolus attribuat virtuti Christi: quia qualis celestis, tales & celestes: I. Corinth. xv. & Philip. 111. 21. *Reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ secundum operationem qua etiam possit subicere sibi omnia.* Et præterea non potest natura celestis ita dominari in corpore humano, quin natura elementaris remaneat, cui ex essentialibus suis principiis passibilitas inest.

Et ideo aliter dicendum, quod omnis passio fit per victoriam agentis super patiens; alias non traheret ipsum ad suos terminos. Impossibile est autem quod aliquid dominetur supra patiens, nisi in quantum debilitatur dominium formæ propriæ supra materiam patientis, loquendo de passione quæ est circa materiam, de qua nunc loquimur. Non enim potest materia subijci uni contrariorum sine hoc quod tollatur dominium alterius super ipsam, vel saltem diminuat. Corpus autem humanum, & quicquid in eo est, perfecte erit subiectum animæ rationali, sicut etiam ipsa perfecte subiecta erit Deo: & ideo in corpore glorioso non poterit esse aliqua mutatio contra dispositionem illam qua perficitur ab anima; & ideo corpora illa erunt impassibilia.

Ad primum ergo dicendum, quod secundum Anselmum, Lib. II. *Cur Deus homo*, cap. xi. mortale ponitur in diffinitione hominis à Philosophis, qui non crederunt hominem totum aliquando posse esse immortalem, quia non viderunt homines nisi secundum huiusmodi mortalitatis statum. Vel potest dici, quod secundum Philosophum in VIII. *Metaph.* text. xi. r. quia differentie essentielles sunt nobis incognite, utitur quandoque differentiis accidentalibus ad significandum essentielles differentias, quæ sunt accidentalium causæ: unde mortale non ponitur in diffinitione hominis quasi ipsa mortalitas ad essentiam hominis pertineat, sed quia illud quod est causa passibilitatis, & mortalitatis secundum præsentem statum, scilicet compositio ex contrariis, est de essentia hominis; sed tunc non erit causa ejus propter victoriam animæ super corpus.

Ad secundum dicendum, quod duplex est potentia: ligata, & libera: & hoc non solum est verum de potentia activa, sed etiam passiva. Forma enim ligat potentiam materiæ, determinando ipsam ad unum, secundum quod dominatur super eam. Et quia in rebus corruptibilibus non perfecte dominatur forma super materiam, non perfecte potest ligare ipsam, quin recipiat interdum per aliquam passionem dispositionem contrariam formæ. Sed in Sanctis post resurrectionem omnino anima dominabitur supra corpus; nec illud dominium aliquo modo poterit auferri, quia ipsa erit immutabiliter Deo subiecta, quod non fuit in statu innocentie: & ideo (1) in corporibus illis manet eadem potentia ad formam aliam quæ nunc inest quantum ad substantiam potentie, sed erit ligata per victoriam animæ supra corpus, ut nunquam in actum passionis exire possit.

Ad tertium dicendum, quod qualitates elementares sunt instrumenta animæ, ut patet in II. de Anima, text. xl. quia calor ignis in corpore animalis regulatur in actu nutriendi per virtutem animæ. Quando autem agens principale est perfectum, & non est

aliquis defectus in instrumento, nulla actio procedit ab instrumento nisi secundum dispositionem principalis agentis: & ideo in corporibus Sanctorum post resurrectionem nulla actio, vel passio poterit provenire à qualitatibus elementaribus quæ sit contra dispositionem animæ, quæ intendit conservare corpus.

Ad quartum dicendum secundum Augustinum in epistola cxlvi. ad Consentium, cap. 11. quod vallet divina potentia de ista visibili, atque tractabili natura corporum, quibusdam manentibus, auferre quas voluerit qualitates: unde sicut ab igne fornacis Chaldaeorum abstulit virtutem comburendi quantum ad aliquid, quia corpora puerorum illa servata sunt; sed mansit quantum ad aliquid, quia ille ignis ligna comburebat: ita auferretur ab humoribus passibilitatem, & dimittet naturam. Modus autem quod hoc fiet, dictus est.

Ad quintum dicendum, quod cicatrices vulnerum non erunt in Sanctis, nec in Christo fuerunt, in quantum important aliquem defectum, sed in quantum sunt signa constantissimæ virtutis qua passi sunt pro justitia, & fide; ut ex hoc & ipsis, & aliis gaudium crescat: unde dicit Augustinus XXII. de Civitate Dei, cap. xx. *Nescio quomodo sic afficimur amore martyrum beatorum, ut velimus in illo regno in eorum corporibus videre vulnerum cicatrices quæ pro Christi nomine pertulerunt: & fortasse videbimus. Non deformatas in eis, sed dignitas erit; (2) & quedam quantum in corpore non corporis, sed virtutis pulchritudo fulgebit.* Nec tamen si aliqua martyribus amputata, & ablata sunt membra, sine ipsis membris erunt in resurrectione mortuorum, quibus dictum est, Luc. xxi. 18. *Capillus de capite vestro non peribit.*

SOLUTIO II.

Ad secundam questionem dicendum, quod impassibilitas potest dupliciter considerari: vel secundum se, vel secundam causam suam. Si secundum se consideretur, quia solam privationem, vel negationem importat, non suscipit magis, & minus, sed erit æqualis in omnibus beatis. Si autem consideretur secundum causam suam, sic erit major in uno quam in alio. Causa autem ejus est dominium animæ super corpus; quod quidem dominium causatur ex hoc quod servitur Deo immobiliter: unde in illo qui perfectius fruitur, est major impassibilitatis causa.

Ad primum ergo dicendum, quod Glossa illa loquitur de impassibilitate secundum se, & non secundum causam suam.

Ad secundum dicendum, quod quamvis negationes, & privationes secundum se non intenduntur, nec remittuntur; tamen intenduntur, & remittuntur ex causis suis; sicut dicitur esse locus magis tenebrosus qui habet plura, & majora obstacula lucis.

Ad tertium dicendum, quod aliqua non solum intenduntur per recessum à contrario, sed etiam per accessum ad terminum, sicut lux intenditur: (3) & potest etiam impassibilitas est major in uno quam in alio, quamvis in nullo aliquid passibilitatis remaneat.

SOLUTIO III.

Ad tertiam questionem dicendum, quod aliquem sensum esse in corporibus beatorum, omnes ponunt: alias vita corporalis Sanctorum post resurrectionem assimilaretur magis somno quam vigiliæ: quod non com-

(1) Al. in corporalibus. (2) Al. & quidem. (3) Al. & prima: Nicolai & præterea.

competit illi perfectioni, eo quod in somno corpus sensibile non est in ultimo actu vite propter quod somnus dicitur vite dimidium in I. Ethic. cap. xiiii. vel xv. Sed in modo sentiendi diversi diversa opinantur.

Quidam enim dicunt, quod quia gloriosa corpora erunt impassibilia, & propter hoc non receptibilia peregrinæ impressionis, & multo minus quam corpora celestia, non erit ibi sensus in actu per receptionem alicujus speciei à sensibilibus, sed magis extra mittendo. Sed hoc non potest esse: quia in resurrectione natura speciei manebit eadem in homine, & in omnibus partibus ejus. Huiusmodi autem est natura sensus, ut sit potentia passiva, ut in II. de Anima, text. com. li. & cxxi. probat Philosophus: unde si in resurrectione Sancti sentirent extra mittendo, & non recipiendo, non esset sensus in eis virtus passiva, sed activa; & sic non esset ejusdem speciei cum sensu qui nunc est, sed esset aliqua alia virtus eis data: sicut enim materia nunquam fit forma, ita potentia passiva nunquam fit activa.

Et ideo alii dicunt, quod sensus in actu fiet per susceptionem non quidem ab exterioribus sensibilibus, sed per effluxum à superioribus viribus; ut sicut nunc superiores vires accipiunt ab inferioribus, ita tunc è converso inferiores accipient à superioribus. Sed ille motus receptionis non facit vere sentire: quia omnis potentia passiva secundum suæ speciei rationem determinatur ad aliquod speciale activum: quia potentia, in quantum huiusmodi, habet ordinem ad illud respectu cuius dicitur: unde cum proprium activum in sensu exteriori sit res existens extra animam, & non intentio ejus existens in imaginatione, vel ratione, si organum sentiendi non moveatur à rebus extra, sed ex imaginatione, vel aliis superioribus viribus, non erit vere sentire. Unde non dicimus quod phrenetici, & alii mente capti, in quibus propter victoriam imaginativæ virtutis fit huiusmodi fluxus specierum ad organa sentiendi, vere sentiant, sed quod videtur eis quod sentiant.

Et ideo dicendum est cum aliis, quod sensus corporum gloriosorum erit per susceptionem à rebus quæ sunt extra animam.

Sed sciendum, quod organa sentiendi immutantur à rebus quæ sunt extra animam dupliciter. Uno modo immutatione naturali, quando scilicet organum disponitur eadem qualitate naturali qua disponitur res extra animam quæ agit in ipsum; sicut cum manus fit calida, & adusta ex tactu rei calidæ, vel odorifera ex tactu rei odoriferæ. Alio modo immutatione spirituali quando recipitur qualitas sensibilis in instrumento secundum esse spirituale, idest species, sive intentio qualitatis, & non ipsa qualitas, sicut pupilla recipit speciem albedinis, & tamen ipsa non efficitur alba. Prima ergo receptio non causat sensum per se loquendo, quia sensus est susceptivus specierum in materia præter materiam, idest præter esse materiale quod habebant extra animam, ut dicitur in II. de Anima, text. cxxi. & hæc receptio immutat naturam recipientis, quia recipitur hoc modo qualitas secundum esse suum materiale. Unde ista receptio non erit in corporibus gloriosis, sed secunda, quæ per se facit sensum in actu, & non immutat naturam recipientis.

Ad primum ergo dicendum, quod jam patet ex dictis quod per hanc passionem quæ est in actu sentiendi (quæ non est aliud quam receptio prædicta) non trahitur corpus extra naturalem suam qualitatem,

(4) Al. deest dicitur. (5) Al. Exultationes.

sed spiritualiter perficitur: unde impassibilitas gloriosorum corporum hanc passionem non excludit.

Ad secundum dicendum, quod omne passivum recipit actionem agentis secundum suum modum. Si ergo aliquid sit quod natum sit immutari ab activo, naturali, & spirituali immutatione, immutatio naturalis præcedit immutationem spirituales, sicut esse naturale præcedit esse intentionale. Si autem natum sit immutari tantum spiritualiter, non oportet quod immutetur naturaliter; sicut est de aere, qui non est receptivus coloris secundum esse naturale, sed solum secundum esse spirituale; & ideo hoc solum modo immutatur; sicut è converso corpora inanimata immutantur per qualitates sensibiles solum naturaliter, & non spiritualiter. In corporibus autem gloriosis non poterit esse aliqua immutatio naturalis: & ideo ibi erit spiritualis immutatio tantum.

Ad tertium dicendum, quod sicut erit nova receptio speciei in organo sentiendi, ita erit novum iudicium sensus communis, non autem novum iudicium intellectus de hoc, sicut fit in eo qui videt aliquid quod prius scivit. Quod autem Augustinus dicit, Lib. XV. de Trinit. cap. xvi. quod non erunt ibi cogitationes volubiles, intelligitur de cogitationibus intellectivæ partis: unde non est ad propositum.

Ad quartum dicendum, quod quando unum duorum est ratio alterius, occupatio animæ circa unum non impedit, nec remittit occupationes ejus circa aliud; sicut medicus dum videt urinam, non minus potest considerare regulas artis de coloribus urinarum, sed magis: & quia Deus apprehenditur à Sanctis ut ratio omnium quæ ab eis aguntur, vel cognoscuntur; ideo occupatio eorum circa sensibilia sentienda, vel quæcumque alia contemplanda, aut agenda in nullo impedit divinam contemplationem, nec è converso. Vel dicendum, quod ideo una potentia impeditur in suo actu, quando alia vehementer operatur, quia una potentia de se non sufficit ad tam intensam operationem, nisi ei subveniatur per id quod erat aliis potentiis, vel membris influendum à principio vite: & quia in Sanctis erunt omnes potentie perfectissimæ, una poterit intense operari, ita quod ex hoc nullum impedimentum præstabitur actioni alterius potentie, sicut & in Christo fuit.

SOLUTIO IV.

Ad quartam questionem dicendum, quod circa hoc est duplex opinio.

Quidam enim dicunt, quod in corporibus gloriosis erunt omnes potentie sensuum, non tamen erunt in actu nisi duo sensus, scilicet visus, & tactus: nec hoc erit ex defectu sensuum, sed ex defectu medii, & objecti: nec tamen erunt frustra, quia erunt ad integritatem humanæ naturæ, & ad commendandam sapientiam Creatoris. Sed hoc non videtur verum: quia illud quod est medium in istis sensibus, est etiam in aliis medium. In visu enim est medium aer, qui etiam est medium in auditu, & odoratu; sicut patet in II. de Anima, text. lxxvi. lxxix. & cxii. Similiter etiam gustus habet medium conjunctum, sicut & tactus, cum gustus sit quidam tactus, ut in eodem Libro (4) dicitur. Odor etiam erit ibi, qui est objectum odoratus, cum Ecclesia cantet, quod odor suavissimus erunt corpora Sanctorum. Laus etiam vocalis erit in patria: unde Augustinus dicit super illud Psalm. cxxxix. (5) *Exultationes Dei in gutture eorum*, quod corda, & linguæ non desinent laudare Deum.

(4) Al. deest dicitur. (5) Al. Exultationes.

Deum. Et idem etiam habetur per Glossam (6) super illud, *In cymbalis bene sonantibus, &c.*

Et ideo secundum aliquos dicendum, quod etiam odoratus, & auditus erunt ibi in actu; sed gustus non erit in actu, i. a quod immutetur ab aliquo cibo, vel potu sumpto, ut patet ex dictis: nisi forte dicatur, quod erit gustus in actu (7) per immutationem linguæ ab aliqua humiditate adjuncta.

Ad primum ergo dicendum, quod qualitates quas tactus percipit, sunt illæ ex quibus constituitur animalis corpus: unde per qualitates tangibiles corpus animalis secundum statum presentem natum est immutari immutatione naturali, & spiritali ab objecto tactus: & ideo tactus dicitur maxime materialis inter alios sensus, quia habet plus de materiali immutatione adjunctum. Non tamen immutatio materialis se habet ad actum sentiendi, qui perficitur spiritali immutatione, nisi per accidens: & ideo in corporibus gloriosis, a quibus impassibilitas excludit naturalem immutationem, erit immutatio a qualitatibus tangibilibus spiritalis tantum, sicut & in corpore Adæ fuit, quod nec ignis urere, nec gladius scindere potuisset, & tamen horum sensum habuisset.

Ad secundum dicendum, quod gustus, secundum quod est sensus alimenti, non erit in actu; si tamen erit, secundum quod est iudicium saporum, hoc esse poterit forte secundum modum prædictum.

Ad tertium dicendum, quod quidam posuerunt, quod odor nihil aliud est quam quedam fumalis evaporatio. Sed hæc positio non potest esse vera: quod patet ex hoc quod vultures currunt ex odore percepto ad cadaver ex locis remotissimis: nec esset possibile quod evaporatio aliqua pertingeret a cadavere ad tam remota loca, etiam si totum resolveretur in vaporem, & præcipue cum sensibilia in equali distantia ad quamlibet partem immutent: unde odor immutat medium quandoque, & instrumentum sentiendi spiritali immutatione sine aliqua evaporatione pertingente ad organum; sed quod aliqua evaporatio requiratur, hoc est quia odor in corporibus est humiditate aspersus: unde oportet resolutionem fieri ad hoc quod percipiatur. Sed in corporibus gloriosis erit odor in ultima sua perfectione, nullo modo per humidum suppressus: unde immutabit spiritali immutatione, sicut odor fumalis evaporationis facit; & sensus odoratus in Sanctis, quia nulla humiditate impediatur, cognoscat non solum excellentias odorum, sicut nunc in nobis contingit propter nimiam cerebri humiditatem, sed etiam minimas odorum differentias.

Ad quartum dicendum, quod erit in patria sans vocalis; quamvis quidam aliter dicant, quod sola immutatione spiritali organum auditus immutabitur in beatis: nec erit propter disciplinam, qua scientiam acquirat, sed propter perfectionem sensus, & delectationem. Quomodo autem vox ibi formari poterit, in II. Lib. dist. 11. quæst. 11. art. 1. ad 5. dictum est.

Ad quintum dicendum, quod intensio luminis non impedit receptionem spiritualem speciei coloris, dummodo maneat in natura diaphani; sicut patet quod quantumcumque illuminatur aer, potest esse medium in visu; & quanto est magis illuminatus, tanto per ipsum clarius aliquid videtur, nisi sit defectus ex debilitate visus. Quod autem in speculo supposito directe radio solis non appareat species corporis oppositi, non est propter hoc quod impediatur re-

(6) Nicolai ex ms. super illud II. Esdræ: *In cymbalis, & psalteriis, & cytharis.* Supplementum vero quæst. LXXXI. art. 4. in corp. *In canticis, & cymbalis.* (7) Al. per intentionem.

ceptio, sed propter hoc quod impeditur reverberatio: oportet enim ad hoc quod forma in speculo appareat, quod fiat quedam reverberatio ad aliquod corpus obscurum; & ideo plumbum vitro adiungitur in speculo: hæc autem obscuritas radiis solis repellit: unde non potest apparere species aliqua in speculo. Claritas autem corporis gloriosi non aufert diaphanitatem a pupilla, quia gloria non tollit naturam: unde magnitudo claritatis in pupilla magis faciet ad acumen visus quam ad eius defectum.

Ad sextum dicendum, quod quanto sensus est perfectior, tanto ex minori immutatione tacta potest objectum suum percipere. Quanto autem sub minori angulo visus a visibili immutatur, tanto minor immutatio est: & inde est quod visus perfectior magis a remoto aliquid videre potest quam visus debilior, quia quanto a remotiori videtur, sub minori angulo videtur. Et quia visus corporis gloriosi erit perfectissimus, ex parvissima immutatione poterit videre; unde sub angulo multo minori videre poterit, quam modo possit, & per consequens multo magis a remoto.

ARTICULUS II.

Utrum subtilitas sit proprietas corporis gloriosi.

IV. contra Gent. cap. XVI.

1. Ad secundum sic proceditur. Videtur quod subtilitas non sit proprietas corporis gloriosi. Proprietas enim gloriæ excedit proprietatem naturæ, sicut claritas gloriæ claritatem solis, quæ est maxima in natura. Si ergo subtilitas est proprietas corporis gloriosi, videtur quod corpus gloriosum futurum sit subtilius omni quod est in natura; & ita erit venus, aereque subtilius; quod est hæresis a Gregorio in Constantinopolitana urbe damnata, ut ipse narrat in XIV. Lib. Moralium, cap. xxxix, vel xxxi.

2. Præterea. Sicut caliditas, & frigiditas sunt quedam qualitates simplicium corporum, scilicet elementorum; ita & subtilitas. Sed calor, & aliæ qualitates elementorum non intenduntur in corporibus gloriosis magis quam nunc, immo magis ad medium reducuntur. Ergo nec subtilitas in eis erit major quam nunc sit.

3. Præterea. Subtilitas in corporibus invenitur propter parvitatem materiæ: unde corpora quæ habent minus de materia sub equalibus dimensionibus, dicimus magis subtilia, ut ignem aere, & aerem aqua, & aquam terra. Sed tantum de materia erit in corporibus gloriosis quantum nunc est, nec dimensiones erunt maiores, ut ex supra dictis patet. Ergo non erunt magis subtilia quam modo sint.

Sed contra est quod dicitur I. Corinth. xv. 44. *Seminat corpus animale, surget corpus spirituale.* id est spiritui simile. Sed subtilitas spiritus excedit omnem subtilitatem corporis. Ergo corpora gloriosa erunt subtilissima.

Præterea. Corpora quanto sunt subtiliora, tanto nobiliora. Sed corpora gloriosa sunt nobilissima. Ergo erunt subtilissima.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod ratione huius subtilitatis

competat corpori quod sit simul in eodem loco cum alio corpore non glorioso. Quia, ut dicitur Philipp. III. 21. *reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ secundum operationem virtutis suæ, quæ etiam possit subjicere sibi omnia.* Sed corpus Christi potuit simul esse cum alio corpore in eodem loco, ut patet per hoc quod intravit post resurrectionem ad discipulos januis clausis, ut dicitur Joan. xx. Ergo & corpora gloriosa ratione subtilitatis poterunt esse cum aliis corporibus non gloriosis in eodem loco.

2. Præterea. Corpora gloriosa erunt nobiliora omnibus aliis corporibus. Sed quedam corpora nunc ratione suæ nobilitatis possunt simul esse cum aliis corporibus, scilicet radii solares. Ergo multo fortius hoc conveniet corporibus gloriosis.

3. Præterea. Corpus celeste non potest dividi, ad minus quantum ad substantiam sphaerarum: unde dicitur Job xxxvi. quod cæli velut ære solidissimi fusi sunt. Si ergo corpus gloriosum non potest ratione subtilitatis esse simul cum alio corpore in eodem loco, nunquam ad cælum empyreum ascendere poterit; quod est erroneum.

4. Præterea. Corpus quod non potest esse simul cum alio corpore, potest ex alterius obstaculo impediri in motu suo, vel etiam includi. Sed hæc non possunt contingere corporibus gloriosis. Ergo possunt simul esse in eodem loco cum aliis corporibus.

5. Præterea. Sicut se habet punctus ad punctum, ita linea ad lineam, & superficies ad superficiem, & corpus ad corpus. Sed duo puncta possunt esse simul, ut patet quando duæ lineæ se tangunt; & similiter duæ lineæ in contactu duarum superficierum; & duæ superficies in contactu duorum corporum: quia contingunt quorum ultima sunt simul, ut patet VI. Physic. text. 1. Ergo non est contra naturam corporis, quin possit esse cum alio corpore in eodem loco. Sed quidquid nobilitatis natura corporis patitur, totum corpori glorioso præstabitur. Ergo corpus gloriosum ex suæ subtilitatis proprietate habebit quod possit esse simul cum alio corpore in eodem loco.

Sed contra est quod Boetius dicit in Libro de Trin. cap. 1. *In numero differentiam varietas accidentium facit: nam tres homines neque genere, neque specie, sed suis accidentibus distant. Nam si vel animo cuncta ab his accidentibus separamus, tamen locus est cunctis diversus, quem unum fingere nullo modo possumus.* Ergo si ponatur duo corpora esse in uno loco, erunt unum corpus numero.

Præterea. Corpora gloriosa majorem convenientiam habebunt cum loco quam spiritus angelici. Sed spiritus angelici, ut quidam dicunt, non possunt distinguere numero, nisi essent in diversis locis: & propter hoc ponunt, quod necesse est eos esse in loco, & quod ante mundum creati non potuerunt. Ergo multo magis debent dicere, quod duo corpora qualiacumque non possunt simul esse in eodem loco.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod nec etiam per miraculum fieri possit quod duo corpora sint in eodem loco. Non enim potest fieri per miraculum quod duo corpora sint simul duo, & unum: quia hoc esset facere contradictoria esse simul. Sed si ponatur duo corpora esse simul, sequeretur illa duo corpora esse unum. Ergo non est possibile hoc per miraculum fieri. Probatio mediæ. Sint duo corpora in eodem loco, quorum unum dicatur A, & aliud B. Aut ergo dimensiones A erunt eadem cum dimensionibus loci, aut

In IV. Sent. Tom. V.

alia. Si alia, ergo erunt aliquæ dimensiones separatae; quod non potest poni, quia dimensiones quæ sunt inter terminos loci, non sunt in aliquo subjecto, nisi sint in corpore locato. Si autem sunt eadem, ergo eadem ratione dimensiones B erunt eadem cum dimensionibus loci. Sed quæcumque uni & eidem sunt eadem, sibi invicem sunt eadem. Ergo dimensiones A, & B sunt eadem. Sed duorum corporum non possunt esse eadem dimensiones, sicut nec eadem albedo. Ergo A & B sunt unum corpus: & erant duo: Ergo sunt simul unum, & duo.

2. Præterea. Contra communes animi conceptiones non potest aliquid miraculose fieri, ut scilicet pars non sit minor toto: quia contraria communibus conceptionibus directe contradictionem includunt. Similiter nec conclusiones geometricæ quæ a communibus conceptionibus intallibiles deducuntur, sicut quod triangulus non habeat tres angulos æquales duobus rectis. Similiter nec aliquid potest fieri in linea contra definitionem lineæ: quia separare definitionem a diffinito est ponere duo contradictoria esse simul. Sed duo corpora esse in eodem loco est contra conclusiones Geometriæ, & contra definitionem lineæ. Ergo non potest per miraculum fieri. Probatio mediæ. Conclusio est Geometriæ, quod duo circuli non tangent se nisi in puncto. Si autem duo corpora circularia essent in eodem loco, duo circuli designati in eis se tangerent secundum totum. Similiter etiam est contra definitionem lineæ quod infra duo puncta sit plusquam una linea recta; quod contingeret, si duo corpora essent in eodem loco, quia infra duo puncta signata in diversis superficiebus loci essent duæ lineæ rectæ duorum corporum locatorum.

3. Præterea. Hoc non videtur posse fieri per miraculum, quod corpus inclusum in alio corpore non sit in loco: quia sic haberet locum communem, & non proprium; quod non potest esse. Sed hoc sequeretur, si duo corpora essent in eodem loco. Ergo hoc non potest fieri per miraculum. Probatio mediæ. Sint duo corpora in eodem loco, quorum unum secundum quamlibet dimensionem sit majus alio: corpus minor erit inclusum corpore majore, & locus corporis majoris erit locus ejus communis, locum autem proprium non habebit, quia non erit aliqua superficies corporis actu signata, quæ contineat ipsam, quod est de ratione loci. Ergo non habebit locum proprium.

4. Præterea. Locus proportionaliter respondet locato. Sed nunquam potest per miraculum fieri quod idem corpus sit simul in diversis locis, nisi per aliquam conversionem; sicut accidit in sacramento altaris. Ergo nullo modo potest per miraculum fieri quod duo corpora sint simul in eodem loco.

Sed contra est quod beata Virgo filium suum miraculose peperit. Sed in illo partu oportuit duo corpora esse simul in eodem loco: quia corpus pueri exiens claustra pudoris non fregit. Ergo potest miraculose fieri quod duo corpora sint in eodem loco.

Præterea. Hoc idem potest ostendi per hoc quod Dominus ad discipulos intravit januis clausis: Joannis xx.

QUÆSTIUNCULA IV.

1. Ulterius. Videtur quod corpus gloriosum possit esse cum alio glorioso in eodem loco. Quia ubi est major subtilitas, ibi est minor resistantia. Si ergo corpus gloriosum est subtilius quam non gloriosum, minus resistet corpori glorioso; & ita si corpus gloriosum poterit esse cum non glorioso corpore in eodem loco.

Ef dem